

Nik Osmančević, 8. a

LJUBEZEN, KI UBIJA

Zbudil sem se premočen in premražen. Živel sem v preprosti beli sobi s preprosto belo posteljo, oblečen pa sem bil v preprosto belo haljo.

Vedno sem sovražil ta, zaprti psihiatrični oddelek. Vse je belo. Nobenega okna. Nobenega človeka ne vidim, že več kot leto dni ga nisem videl. Slišim samo glasove, ki prihajajo iz kotov moje sobe, in vidim samo dlani, ki mi potisnejo pladenj s hrano in vodo skozi loputo v vratih. Zaprt sem v tej beli škatli. Odsekan, stran od sveta in njegovih problemov. Odsekan, stran od žene in družine. Zdravniki mi nikoli nič ne povedo o njih. Ničesar mi nočejo povedati o njih, ker jih je strah, da bo to sprožilo kakšno neželjeno reakcijo in se bo moje psihično stanje še poslabšalo. Ne vem, če so živi, in ne vem, če so zdravi. Ne vem, kje so, in ne vem, če sploh so ...

Na ta dan čakam že celo leto. Zdravniki so mi obljubljali, da me bodo premaknili v odprti oddelek. Končno so to obljubo izpolnili. To je pomenilo, da bom lahko dobil obiskovalce. To je pomenilo, da me bodo žena in otroci lahko končno obiskali.

Ura je devet zjutraj, ko pridejo zdravniki v mojo sobo. Pomagajo mi vstati in skupaj odkorakamo v mojo novo sobo na odprtem oddelku. Končno slišim človeški glas. Normalnega vsaj, ne pa tistega elektronskega, ki je prihajal iz kotov moje stare sobe.

Moja nova soba je zelo podobna moji stari. V bistvo je skoraj identična. Edina razlika je, da imam v tej novi beli sobi okno. Okno, ki ga lahko odprem in slišim svet. Okno, skozi katerega lahko gledam na dvorišče bolnice in opazujem, kako trava raste in kako cvetijo cvetlice. Najrajši pa strmim v tisto majhno zeleno drevo sredi dvorišča.

Zdravniki pridejo v mojo sobo in gredo iz nje. Tu pa tam me kak vpraša, kako se počutim in če mi je všeč nova soba.

To se ponavlja več dni ...

Ko se čez nekaj dni zbudim, imam vprašanje za zdravnika. Usedem se na posteljo in počakam, da pride. Ob pol desetih le pride v mojo sobo. Hočem ga vprašati, a trdi, da ima pomembnejšo novico zame. Pustil sem mu do besede. Takoj ko mi je začel razlagati, sem vedel, da je nekaj narobe. Čutil sem strah v njegovem glasu. Videl sem, da je upal, da se mi ne bo zmešalo, ko bom slišal to novico. Zdaj je bilo mene strah. Če je novica tako grozna, da se mi od nje lahko zmeša, potem je nočem slišati. A je bilo že prepozno.

»Gospod, vaša žena je v bolnici ... Padla je po stopnicah in si zlomila hrbet. Pred nekaj minut so jo pripeljali z operacije. V sobi 206 je. Prosila je za vas.«

Nisem mogel verjeti tem besedam.

»Gospod, vaša žena umira ...«

V trenutku sem skočil na noge, a padel na tla. Zdravnik mi je pomagal vstati in skupaj sva odhitela v sobo 206. Odprl sem vrata in jo zagledal. Olga je ležala na svoji postelji in se borila, da bi ostala budna. Vedel sem, da je v hudih bolečinah. Počasi sem se ji približal in ji rekel: »Oprosti, oprosti za vse!«

»Ljubi moj, ne skrbi, vse je tako, kot mora biti. Otroci so živi in zdravi. Pogrešajo te.«

»Oprosti. Moral bi biti z vami vseskozi.«

»Poslušaj me. Nimam več veliko časa. Čutim, kako mi življenje uhaja. Ne pozabi na mene in ne pozabi, da sem te vedno ljubila,« mi je rekla.

»Ne! Ne smeš me zapustiti!«

Videl sem, da ji bo življenje vsak čas ugasnilo, zato sem ji rekel samo še to: »Vedno te bom ljubil!«

Nato sem odkorakal iz sobe.

Konec tedna so priredili pogreb. Tam je bila vsa družina. Nekateri so me bili veseli, drugi pa so bili presenečeni, da so zdravniki takšnega psihopata, kot sem jaz, izpustili iz bolnice. Ko je prišel čas za moj govor, nisem storil, kar so storili drugi. Nisem povedal, zakaj sem ljubil Olgo ali kaj ji je uspelo v življenju. Odkašljaj sem se in zrecitiral pesem, ki sem ji jo napisal isto noč, ko je umrla.

Naslednje jutro sem sedel na posteljo in počakal na zdravnika. Ko je ta prihitel v mojo sobo, sem ga vprašal: »Ali lahko grem danes na dvorišče na svež zrak?«

Zdravnik me je presenečeno pogledal, a ker se ni hotel prerekati z mano, je samo prikimal. Preden sem se odpravil na dvorišče, sem napisal pismo otrokom in ga pustil na mizici v sobi. Odkorakal sem skozi hodnik, dol po stopnicah in skozi velika steklena vrata na dvorišče. Bos sem korakal po mehki vlažni travi do tistega majhnega zelenega drevesa. Za trenutek sem opazoval njegovo lepoto, preden sem se ulegel pod njega in čakal. Čakal sem na smrt. Nisem imel za kaj več živeti. Žena mi je umrla pred nekaj dnevi, otrokom pa sem pustil poslovlilno pismo.

Ležim in strmim v zelene liste in svetlo modro nebo, ko se zgodi. Brez bolečin. Umrem ...

Špela Pihler, 8. a

VOJNA

Sonce je skozi zavese rahlo sijalo v sobo. Na postelji so sončni žarki delali meglene vzorce. Tiho sem jih opazoval. Moje oči so begale po svetlečih tokovih sončnih žarkov. Bila je tišina, mir ... Bilo je pravo vojno nasprotje. Preprosto odneslo me je z mislimi.

Takrat sem še bil zelo mlad. V strganem rjavem suknjiču sem se prebijal skozi megleni gozd. Puška v mojem naročju se mi je vsake toliko časa zataknila za veje grmovja. Za mano so se plazili ostali novinci. Tu pa tam sem slišal, da se je kdo spotaknil, kar pa so spremljale številne kletvice. Bili smo zelo blizu postojanki. Vsi smo bili novinci. Vsako leto so novim vojakom pripravili preizkus. Poslali so jih v gozd. Nato so jih iz skrivališč vsake toliko malo prestrašili. Spomnim se, da me je bilo strah. Roke so mi krvavele zaradi ostrega trnja. Srce mi je zelo hitro razbijalo. Najbolj moreča pa je bila tišina. Zaradi megle so se različni zvoki omehčali in potihnili. Tudi videli nismo dosti naprej.

Nato pa je tišino strgal strel. En sam strel. Vsi, ki smo hodili do zdaj v gruči, smo se razbežali. Hitro sem stekel. Nisem vedel, kam sem tekel. Preprosto proč. Proč od megle, proč od drugih, proč od vsega. Kmalu sem ves izmučen padel pred vhod nekega šotora. Nato me je zmanjkalo.

Nato so me preplavili še drugi spomini.

Ko sem bil v vojski že nekaj mesecev, sem spoznal prijatelja. Ime mu je bilo Janko. Skupaj sva vsak teden opazovala prišleke. Sočustvovala sva z njimi. Nekaj mesecev v vojski me je zelo spremenilo. Počutil sem se, kot bi zaklenil čustva. To je bila cena za mojo domovino.

Janko je bil nekaj let starejši. Preden so ga poklicali, se je poročil. Imel je dva otroka. Zalo rad je pripovedoval o njiju. Vsak ponedeljek mi je prebral njuno pismo. Bil sem vesel zanj. To veselje je rahlo zapolnilo mojo samoto. Čeprav smo se smeli zelo malo pogovarjati, sem iz gibov vojakov hitro spoznal, da so nekaj načrtovali. O tem sem vprašal Janka. Sprva se je izmikal, vendar ko sem se razjezil, mi je priznal, da načrtujejo pobeg. Ni mi bilo jasno, zakaj mi tega ni povedal prej. Janko je povetil glavo in mi skesano rekel, da imajo drugi vojaki doma družine, prijatelje. Najprej nisem razumel, kaj je hotel povedati s tem. Nato sem se zavedal, da sem na tem svetu čisto sam. Očeta nisem poznal, mama je umrla pri mojem petem letu. Nato je nekaj časa zame skrbela babica. Že v prvem mesecu v vojski je prišlo pismo, v katerem so mi sporočili, da je tudi ona umrla.

Nisem jih izdal, molčal sem. Čeprav si nisem hotel priznati, sem jih razumel. Doma so imeli svoje drage. Koga sem imel jaz? Nikogar!

Leta so minevala, nisem se več spoprijateljil z nikomer. Z ostalimi sem se vedno pogovarjal v kratkih, odsekanih stavkih. V takšnih pogovorih so minevala leta.

Nekega dne so mi sporočili, da bodo organizirali večji napad. Neki ljudje so že nekaj dni hodili mimo. Videli smo njihove stopinje. Naši vojaki so vedno hodili v krogu okoli

postojanke, te stopinje pa so sekale naše. Zbralo se nas je petdeset. Razdelili so nas v pet skupin. Pomikali smo se med drevesi in iskali znamenja življenja. Stopili smo na jaso. Prepozno smo spoznali, da je bila past. Čutil sem ognjeno bolečino v nogi in nato še v roki. Padal sem proti tлом. Imel sem še dovolj moči, da sem videl, kako so se drugi vojaki razbežali in me pustili krvavega na jasi.

Preživel sem le, ker so mislili, da sem mrtev. Ko so ogledniki prišli, so me naložili in odpeljali v najbližjo bolnišnico. To so mi povedali, ko sem se zbudil.

Nihče me ni obiskal od takrat. V vseh teh dnevih sem se odločil, da bom opisal svoje življenje.

Moja roka je segla po reviji na omarici. Na prvi strani te revije je bilo osem vrstic brez naslova in podpisa:

1. Besen sem nate,
jezen na vse
hudobne zagate –
krivec nihče.

2. Žalostne solze
v prazno drsijo,
razočaranju
se prepustijo.

Anea Bezjak, 6. c

TOVORNJAČEK

Svoje dni je živel gospod, ki je umiral zaradi bolezni. Imel je hčer z imenom Rozalija. Stara je bila osem let.

Ko je gospodu napočil zadnji dan, je poklical hčer in dejal: »Rozalija, napočil je moj zadnji dan, zato ti za spomin ponudim ta tovrnjaček. Naj se prenaša iz roda v rod, podari ga svojemu sinu!«

Ko je izgovoril zadnjo besedo, je preminil.

Rozalija je zrasla. Postala je prelepa, rdečelasa deklina. Poročila se je z mesarjem iz Ljubljane. Imela sta otroka z imenom Mihec. Ko je dopolnil tri leta, mu je Rozalija dala tovrnjaček. Mihec se je zelo rad igral z njim. Nekega dne se je sosedova mačka igrala in skočila na avto. Avto se je polomil in Mihec je jokal. Potr je povedal:

»Moj prelepi tovrnjaček,

zlomil ga je sosedov maček,

zdaj jaz jokam celi dan ...

Mačko moj pes prepodi,

avtek škripa, ne brni,
pelje le kilometer ali tri.
Sploh nisem vesel,
da novega bi imel.«

Avto so peljali v popravilnico igrač. Uspeli so ga popraviti.

Živeli so srečno in Mihec je odraščal in avto se je predajal iz roda v rod. Dokler ga ni Mihec iz naslednje generacije polomil.

Tajda Drevenšek, 8. a

LJUBEZEN MOJEGA ŽIVLJENJA

Vem!

Najina ljubezen je prepovedana, čustva, ki jih gojiva drug do drugega, so nedovoljena. Rad jo imam! Pravzaprav je edina oseba, ki sem jo kdajkoli ljubil. Ime ji je Rosie. Ljubezen mojega življenja. Sem črnski suženj v Ameriki. Ona je žena mojega gospodarja. Če bi gospodar to vedel, bi me ubil. Tudi njo bi ubil. Tega se najbolj bojim. Nočem, da je zaradi mene kakorkoli oškodovana. Pri njej čutim vse – strast, smisel življenja.

Ko sva se prvič videla in sta se najina pogleda srečala, sem vedel, da je nekaj posebnega. Ko je gospod šel po opravkih, je prišla do mene brez besed. Najine oči so se zbližale. Čutil sem njen topel dih na mojem obrazu. Ustnice so se dotikale. Majhen poljub je prešel v strastnega. Moje roke so se znašle na njenih bokih. Ona je svoje ovila okoli mojega vratu. Začela sva se ljubiti. Brez težav sem prodril vanjo. Ljubila sva se dolgo časa.

Nato je odšla. Vedel sem, da to ni nič dobrega. Bilo je, kot bi to že počel v prejšnjem življenju. Kot da se je to že dogajalo. Prebliski iz drugega življenja.

Ti dogodki so se ponavljali. Vrstili so se drug za drugim. Postal sem odvisen od nje in njene ljubezni. Zdaj si življenja ne morem predstavljati brez nje. Samo za njo še živim. In ona zame.

Njen mož je star bogat okrutnež. Rad bi ji dal boljše življenje. A je nemogoče. Lahko ji podarim le trenutke, ki jih prebija skupaj.

»Oh! Ljubezen moja večna, samo za tebe še živim.«

Ona mi odgovori: »Ko oči se srečajo, srce močnejše mi razbija. Zaradi tebe pesmi pišem. V moje srcu si samo še ti.«

Jaz pa ji povem: »Ko pogledam te, modre oči ti zažarijo, rdeče ustnice pa oživijo. Mehke tvoje roke primem, te pogledam vdano. Svoja čustva izpovem ti in poljubim te mehko.«

»Najini življenji sta popolnoma različni. Barva najine kože ne dovoljuje ljubezni med nam.«

»Vem,« ji žalostno priznam.

»Ampak svojih čustev ne moreš zadrževati. Hočem tebe. In samo tebe! Ti si moje misli, moje pesmi, moje sanje, moje vse življenje!«

Danes je bila najhujša noč mojega življenja. Povedala mi je, da se v njenem trebuhu nekaj premika. Takoj sem vedel, da je to konec z nama. Njene oči so napolnile kristalne solze. Zakopala se mi je v objem. Stisnil sem jo k sebi in jo poljubil na čelo. Bila je vroča. Bilo jo je strah. Oba sva vedela, da bova umrla. Vedela, da je to najina zadnja noč skupaj. Zbežati nisva mogla. Počutil sem se grozno. Ona je ležala ob meni. Vso noč sva samo ležala. Nobeden od naju ni spal. Mislila sva samo na lepe trenutke najinega življenja.

Zjutraj sem jo pobožal po gladkih laseh. Vedela sva, da je prišel čas. Z roko v roki sva šla do prepada. Tam sva se še zadnjič spogledala. Nepremično sva zrla drug v drugega. Nato je še zadnjič rekla: »Ljubim te!«

Odgovoril sem ji: »Tudi jaz tebe. Ti si ljubezen mojega življenja!«

In z roko v roki sva skočila v prepad ...

Zala Vedernjak, 7. a

PREDPASNIK

Nekoč je živel majhen fantič po imenu Miha, star pet let. Bližal se je Mihčev rojstni dan. Mama in oče sta ga povprašala, kaj si želi za svoj že šesti rojstni dan.

Miha je imel že od svojega tretjega leta predpasnik, ki ga je vedno zelo ljubil. Ko je mama pekla pecivo, si ga je nadel. Bil je modre barve in na njem so bili rdeči avtomobilčki. Bil je star, umazan, raztrgan in seveda zanj tudi premajhen.

»Mami, moje rojstnodnevno darilo je lahko karkoli.«

»Mihec, saj veš, da je šel tvoj predpasnik že stran, a si ne želiš novega?«

»Da, mami, samo če bi ga šla skupaj iskat in če si ga lahko izberem sam ...«

»Seveda, Mihec, to pa res ni noben problem.«

Naslednje jutro je Mihec zgodaj vstal, se preoblekel in najedel. Mamico je počakal, da je prišla iz službe, potem pa sta se odpravila po nakupih. Ko sta prispela v trgovino s

predpasniki, je Mihec stekel k pisanemu predpasniku, modrem kot nebo in pisanem kot mavrica. Postal mu je všeč in mama ga je vprašala, če bi imel takšnega. Mihec ji je odgovoril, da z veseljem.

»Ali ga res želiš? Če ga, potem ga vzemi in greva na blagajno.«

Ko sta prispela domov, si ga je Mihec odnesel v svojo sobo in ga pomeril. Bil je tako vesel, da mu je posvetil kar pesmico:

»O, dragi moj predpasnik,

kako si lep!

Lepšega še imel nisem ...

Pisan si kot mavrica,

moder kot nebo,

rumen kot jutranje sonce.

Nikoli te ne bi dal stran,

ker si tako lep!

Čuval te bom zmeraj,

nikoli umazan ne boš.

Predpasnika se je tako razveselil, kot še nikoli nobene igrače. Mami je bila tako navdušena nad njim.

Naslednje jutro, bila je sobota, sta z mamo začela peči torto za njegov rojstni dan. Ob štirih so bili zmenjeni, da pridejo na obisk babi, dedi, teta, stric, sestrični in trije bratranci. Najraje je imel sestrični Taro in Vanesso. Tara je bila stara 14 let, Vanessa pa 19. Bili sta starejši od njega in igrali sta se z njim. Ko so prispeli, so mu čestitali za 6. rojstni dan in mu dali darila. Pokazal jim je nov predpasnik in vsi so bili navdušeni. Mihec je zelo rad pekel, zato je pokazal Tari in Vanessi, kako peče. Pomagali sta mu. Predpasnika je bil vesel bolj kot vseh devet daril skupaj.

Miha je odraščal in vedno več pekel, predpasnik pa mu je ostal do konca njegovih dni.

Klara Vrabl, 7. a

OD STRAHOPETCA DO JUNAKA

Bil je v hiši, kjer je preživel večino prostega časa. Hiša je bila stara. V njej je bil večkrat s svojim psom, velikim ovčarjem, ki ni poznal usmiljenja. V hiši je večkrat razmišljal o njej. O njenih laseh, očeh in celo njenih polnih rdečih ustnicah, ki jih res ni bilo težko spregledati. Večkrat jo je že hotel ogovoriti, a ni imel poguma. Sploh pa, kaj če ga sploh ne bi slišala ali opazila? Postal bi še večja zguba. Miha, samotar, pametnjakovič pri matematiki, pa še punce ga ne opazijo ...

A Izabela ni bila navadna punca. Bila je najlepše dekle, ki ga je kdajkoli videl. Ko je takole razmišljal, mu je zazvonil mobilni telefon. Klicala ga je mama. Nagonsko je hotel prekiniti, a ga je premamila radovednost. Kaj hoče njegova mama? Saj se drugače sploh ne zmeni zanj. Kaj je spet naredil narobe?

»Kaj hočeš?« je rekel takoj, ko se je javil.

»Pridi domov!«

Ni bila njegova mama. Bila je mlajša sestra, ki si je sposodila mamin telefon.

»Zakaj,« jo je odsekal, »itak je stanovanje prazno ali pa se stara dva prepirata, kdo bolj potrebuje novi iphone – jaz ali ti?«

Njegova sestra Amadeja, ki je sodila med ljudi, ki so bolj mirne narave, se je razburila: »Imela je prometno. Počivati mora. Ata je v Ameriki. Če bi zadnje dni kaj prišel domov, bi to vedel!«

Prekinil je zvezo, vzela jakno in stekel domov. Živel je v veliki hiši, v lasti staršev, ki so bili najbogatejši prebivalci mesta. Ko je prišel do svoje sobe, ga je na mizi čakalo pismo. Počasi ga je prebral: »Sem v ZDA. Pridno se uči matematiko. Ko bom spet doma, ti bom kupil nov telefon, če boš najboljši pri kontrolki. Pusti mamo, da okreva in poskrbi za Amadejo. TVOJ OČE.«

Pismo ga je razburilo. Vzel je kovček, vanj dal vse, kar je nujno potreboval, še nekaj denarja in odšel po stopnicah. A s pobegom ni imel velike sreče. Amadeja je čakala pri vhodu, ga zvelkla v najbližji prostor, ki je bila kopalnica, in začela zasliševanje:

»Kaj ti je?«

»Kaj bi mi bilo?«

»Obnašaš se kot frik! Vem. Najboljši prijatelj te je pustil na cedilu, ko je izvedel za Izabelo, ampak zaradi tega se ne skrivaj pred famijlo!«

»Preberi, kaj je napisal foter!«

Amadeja je prebrala pismo.

»In?« ga je pogledala.

»Ami, sovražim ga, svet in planet! Itak me zafrkavajo, kot da sem zaklet!«

»Pa kaj boš zaj naredo?«

»Nič ... Nočem več živeti tako, brez nje življenje lažje bi bilo ...«

»OK, brat, pa bodi strahopetec. Daj pobegni od doma. Samo verjemi, tako se ne boš dokazal. Samo pokazal boš, da si zguba.«

»Kaj pa naj naredim? Povem Izabeli in se še bolj osmešim? Povem mami pa fotru, kaj si mislim o matematiki in njuni karieri?«

»Zakaj pa ne?! Tvoje življenje ni njuno. Lahko ga spremeniš!«

»Strah me je!«

»Bom pa ti pomagala.«

Miha je Amadejo močno objel in ji povedal, da je najboljša sestra, kar si jih kdo lahko želi.

Amadeja ga je ukanila, ga prijela za roko in ga odvedla iz hiše po ulici na levo. Pri hiši Izabelinih staršev se je ustavila in pozvonila. Izabela je odprla. Amadeja je Miha potisnila naprej, češ da ji mora ta nekaj povedati.

Miha je začel: »Veš, že dolgo si mi všeč, prej ti tega nisem upal povedati ...«

Naslednjega odziva ni nihče pričakoval. Izabela ga je objela in rekla: »Ti meni tudi, samo moje prijateljice pravijo, da mora fant narediti prvi korak, pa sem te pač čakala.«

Srečna Miha in Izabela bi lahko v objemu tičala še nekaj časa, če ju Amadeja ne bi prekinila: »Golobčka, Miha mora fotru povedat, da naj neha tečnarit.«

Vsi so se zasmeli, Miha pa je vzel telefon in poklical očeta.

»Glej, nočem met nekih tvojih daril, ker sem dober v matematiki. Samo nehaj me podkupovat za vse, kar moram narediti, OK?« je rekel v telefon in takoj za tem prekinil.

Odločil se je, da bo zaupal samo še Amadeji in Izabeli ter da se bo uprl vsakemu podkupovanju.

Carina Petrič, 7. a

MANJ SREČNA ZGODBA O ZALJUBLJENEM MIHU

To je nesrečna zgodba z nesrečnim koncem. Pa vseeno je nekaj sreče v njej.

Bilo je ob 8.30 v bolnišnici, ko je na svet prijokal že tisoči Mihec v tisti deželi. Rasel je v navihanega mulca, ki si ga težko zamenjal. Večkrat je bil tepen. Starši so mu umrli zelo hitro in ravno zaradi tega je padel v globoko travmo. Popival je. Večinoma je pravzaprav pil ...

Življenje je šlo h koncu, nihče ni mogel več skrbeti zanj. Kaj kmalu je moral v dom ostarelih. In ravno ta del življenja, ki ga večkrat opišemo kot obdobje, ko se poslavljamo, je tisto, ki je bilo zanj najbolj zanimivo. Si mislite, ni ravno pestro obdobje, ko životariš zraven sotrpinov v domu oziroma ležiš na postelji?

Pa ni res. Mihec je našel smisel v spominih na mladost.

»Nič nisem ustvaril, še moje ljubezni so odšle,« si je mislil.

Iz dneva v dan je skrivaj jokal in čakal na smrt.

In nekega popoldneva je opazil njo. Mlado punco, ki je ležala na postelji. Spletel se je pogovor in napisal ji je pesem. S solzami, tresočimi se rokami in rahlim glasom ji jo je prebral:

»V domu upokojencev stanujem že stoletja,

tukaj sem doma že cela desetletja.

Zdaj gledam skozi okno na en cvet,

zraven pa se spomnim na ljubezenski polet.

Bilo je že zdavnaj, mlad sem še bil,

nisem se sekiral, takrat še nisem pil.

Ona je bila, kot roža, kot najlepši cvet,

v njo sem se zaljubil, čeprav sem bil le navaden kmet.«

Punca ga je pogledala tako nedolžno in iskreno, da ga je pogled skoraj spravil v nezavest. Še tisti hip je starka izdihnila in umrla. Mihec se je ozrl in njegova bolečina je bila tako globoka, da je ni bilo mogoče opisati. Čeprav je to žensko bitje videl le dvakrat v življenju, je čutil ob njeni smrti ogromno izgubo. Spoznal je, kaj naredi ljubezen, in tudi to, da take osebe ne bo videl nikoli več.

Povedala sem vam eno zelo žalostno zgodbo o Mihcu, vsekakor pa verjamem, da obstajajo na svetu tudi bolj vesele zgodbe o Mihcih – tistih malih in malo večjih.

Lana Kolarič, 6. c

ZALJUBLJEN DO UŠES

Zaljubljen sem v sošolko Ano. Vsak dan jo srečam v šoli in pred njo postanem tako rdeč kot paradiznik, ker mi je tako zelo nerodno. Po drugi strani se Ana ne zmeni zame in mi pravi, da se preveč važim in da se ne bo nikoli zaljubila vame. Ampak jaz ne odneham! Vsak dan pišem pesmi in hočem postati pesnik.

Tudi Ani sem napisal pesem in ji jo porinil v omarico. Nisem se podpisal. Pesem se je glasila:

Veš, Ana, kako zelo te imam rad,

hočem te ob sebi in imel bi te še bolj rad.

Ti se ne zmeniš zame,

a veš kaj, nekoč se boš še kako borila zame.

Naslednji dan se je govorilo po šoli, da je Ana dobila ljubezensko sporočilo brez podpisa. Vprašala me je, če imam kaj pri tem. Joj, moral sem se zlagati, rekel sem: »NE! Kaj pa ti je?«

Odvrnila je: »Samo vprašam, bednež gnilobasti.«

Tako sem se razjezil, da sem ji odvrnil: » Pa daj, nehaj že, Ana.«

»Kaj si preveč vrtel tvoj mišji jeziček, ha, ha,« je nesramno odgovorila.

Ko sem prišel domov, sem poklical najboljšega prijatelja Jureta. Povedal sem mu, da sem bil jaz skrivni pisatelj. On me ni izdal, saj je bil zelo dober prijatelj in sem mu bil hvaležen.

Ta dan sem imel trening iz nogometa. Po poti sem srečal Ano. Zmenila sva se, da greva skupaj v park. Pri treningu sem tisti dan manjkal. Mamici pa sem se zlagal. V parku sem Ani pojasnil, da vem, kdo je to bil in opisal sem človeka, zelo podobnega meni. Po resnici ji bom povedal na rojstnem dnevu. Do mojega rojstnega dne je bil še slab teden.

Naslednji dan sem prinesel v šolo vabila ...

No, pa je napočil moj rojstni dan, 13. oktober! Praznoval sem ga ob 14. uri, pri nas doma. Prva igra, ki smo se jo igrali, je bila skrivalnica. Skril sem se z Ano in ji povedal, sem bil to jaz. Ana je bila tiho. Drugi so naju takoj našli.

Jedli smo torto in Jure je predlagal, da bi se šli STEKLENICO RESNICE ...

Na vrsti sem bil jaz in moral sem povedati, da sem zaljubljen v Ano. Ana pa me je zelo presenetila in je odvrnila: »Veš kaj, Miha, tudi ti si meni všeč.«

Postala sva par. Minil je rojstni dan. Ano pa sem povabil, naj se mi pridruži naslednji teden v toplicah.

Prišla sva toplice in v enem največjih bazenov sem dobil svoj prvi poljub. Tega ne bom nikoli pozabil.

Zala Šešerko, 7. a

ČARI

Tisti popoldan sem se preselil v šotor. Ja. Postavil sem si šotor, prinesel zalogo hrane in spalno vrečo. Nisem več prenesel pritiska in posmehovanj. Bil sem jezen in brez volje. Zato sem se odmaknil od družbe in pustil sporočila, da ne bi klicali policije. Bil sem ponosen nase. Prebiral sem razne psihološke knjige, za katere sem upal, da mi bodo pomagale. Po nasvetu v knjigi pa sem napisal pesmico, ki naj bi izražala moja čustva:

»Mi pravijo, da neumen sem,
mi pravijo, da sem premlad,
mi pravijo, da premajhen sem še,
da za ljubezen bi čakal pomlad.

A koga brigajo odrasli,
ki še zase nič ne vedo,
ne vedo, zakaj so
in kaj smejo.«

Najprej se mi je zdela pesmica neumna, a ko sem jo nekajkrat prebral, se mi je zdela dobra.

Obrnil sem stran tiste psihološke knjige in tam je z odebeljenim tiskom pisalo: ČAR OBREKOVANJA.

Kaj? Čar obrekovanja? Saj obrekovanje sploh nima nobenih čarov. Zasmejal sem se in se zleknil v spalno vrečo. Gledal sem v nebo oziroma v vrh šotora in razmišljal: »Čar obrekovanja, čar obrekovanja ... Bedasto! A če dobro pomislim, ima čar.«

To sem si zelo težko priznal. Ugotovil sem namreč, da če izveš, zaradi česa te obrekujejo, skušaš to popraviti. Pokukal sem iz šotora in opazil, da se že večeri. Mimo mene je priskakljala kobilica in na svet sem začel gledati drugače. Vse je bilo svetlo in posuto z rožami. Videl sem vesele žuželke in travo, ki se je pozibavala v večerni sapici. Počutil sem se prijetno in bolje.

A nisem se še bil pripravljen vrniti domov. V družini, v kateri živim, je težko. Oče je alkoholik in z mamom se ves čas kregata. Če se vmešam, me celo udarita. Ne! Na to še nisem pripravljen. Vrnil sem se v šotor in se spet zleknil v spalno vrečo. Razmišljal sem o čarih obrekovanja.

Vrnil sem se h knjigi, v kateri je bila ta presenetljiva poved. Obrnil sem list in prebral primer, podoben mojemu. Prebral sem tudi rešitev, a sem se je bal. Ja. Bal sem se, da bi po pogovoru s starši ali po tistem telefonu priletela spet kakšna klofuta ali brca. Naenkrat me je po hrbtu oblil strašen pot. Zaslišal sem šumenje jesenskega odpadlega listja. Obrnil sem se. V senci sem zagledal čudno postavo. Ugasnil sem baterijsko svetilko in nisem se več premikal, celo dihal sem čisto tiho.

»BU!«

Slišal sem glasen krik, ki se ga slišalo vsaj kilometer proč. Srce mi je bilo hitreje, kot se premika gazela. Senca se je premaknila na drugo stran šotora in zadruga na šotoru se je odprla ... Oh, še dobro. Navsezadnje je to bila le moja babica, ki je šla na večerni sprehod. Očitno je prepoznala moj šotor. A čeprav sem bil vesel, da je to bila le moja babica, sem zaihtel in planil v neutolažljivi jok. Vse sem povedal babici, ki me je močno objela, mi skuštrala lase in me prijela za roko. Tedaj me je prijela še za drugo roko in me odpeljala k sebi domov.

In že naslednji dan sva poklicala tisti TOM TELEFON. Od tedaj živim pri babici, že tri leta. Moram vam povedati, da mi je pred mesecem dni umrl oče. Umrl je zaradi prekomerne količine alkohola. In če imate težavo, podobno moji, ne čakajte predolgo, saj se rešitev ne bo kar prikazala. Treba jo je najti, zato kar začnite z iskanjem!